

Augustus Sol Invictus – Set the World on Fire

Autor: C. B. Robertson

Augustus Sol Invictus

Set the World on Fire (I. - III.)

Vlastní náklad, 2018

Jen pro úplnost chci předem říct, že Augustus Invictus je můj osobní přítel.

Říká se, že umělecké dílo můžeme posuzovat pouze podle měřítek jeho vnitřní konzistence a integrity. Surrealistické dílo Salvadora Dalího a surová nereálnost Picassa jsou podle jakéhokoli standardu, jenž umění posuzuje dle jeho schopnosti zachytit skutečný svět, mizerné. Svého postavení mistrovských umělců však Dalí s Picassem nedosáhli přizpůsobováním se očekáváním a standardům veřejnosti a britský spisovatel Martin Amis dokonce prohlásil, že žádný skvělý umělec, který za něco stojí, si nedělá starosti o dobrý vkus. Získali jej vykonáváním svého „řemesla“ v souladu s jejich vlastními principy, vytrvale a precizně. Měli svou vlastní morálku a jejich um jim propůjčil možnost řídit se jen svými vlastními pravidly. Skrze jejich umělecká díla můžeme vidět, jak by mohl vypadat svět v odlišných dimenzích či realitách. Budeme-li jejich umění soudit podle zákonů našeho vlastního světa, jako diváci jsme selhali.

Jediný racionální způsob, jak porozumět někomu jako Augustus Invictus nebo jeho šťavnaté politické autobiografii *Set the World on Fire* (Zažehnout svět), je vnímat ji jako živoucí kus umění. Podle norem současné většinové morálky jsou jeho život i kampaň v mnoha ohledech šokující, ať už se jedná o LSD tripy, poetický jazyk či jeho nonšalanci poblíž bělošských nacionalistů, revizionistů holokaustu i dalších „opovržených“ (výraz Hillary Clintonové „*basket of deplorables*“ během předvolební kampaně). Ale pod jeho přinejmenším zvláštním vyznáním – Augustus se hlásí k Thelémě – a sexuální promiskuitou je absolutně upřímný člověk, zcela věrný svým zásadám, v čemž se mu nevyrovná ani většina „morálních“ a neškodných „hodných kluků“. Člověk tak nabývá dojem, že kdyby byl namísto thelemitou křesťanem, klidně by mohl být někde v poušti mnichem a dodržovat celibát.

Set the World on Fire odhalí svou pravou podobu, teprve když pochopíme osobnost autora. Kniha není příběhem excentrického floridského právníka a jeho neúspěšné politické kampaně, ale střetu absolutní vážnosti s kafkovským světem americké politiky.

Příběh trochu paradoxně začíná zradou ze strany Invictova náboženského Řádu, který by údajně nad bažinu politické korupce měl být povznesen. Po krátkém vysvětlení historického

původu (h)enochiánské magie, jež spoluutvářela thelemitské náboženství **Aleistera Crowleyho**, popisuje Invictus svou vlastní cestu k magii (či „magick“), která ho ze světa zákona zavedla až do divočiny. Když mu však jeho náboženská praxe ukázala vize nadcházející války, tak ho jeho řád, Ordo Templi Orientis, nejen že vyloučil, ale také nahlásil FBI. Další thelemita a libertarián jménem **James Wasserman** zjevně nabyl přesvědčení, že Augustus Invictus je hrozbou pro Řád a že by jeho kontroverzní postoje mohly poškodit pověst **Thelémy** v očích veřejnosti nebo ji dokonce dostat do hledáčku státu.

Na první pohled to snad může působit paranoidně či pokrytecky. Pokud byly Wassermanovy obavy oprávněné, nabízí se otázka, proč se vlastně přidával k náboženství, které založil tak neškodný a nekontroverzní člověk jako Aleister Crowley. Částečně ale Wassermanovy obavy mohly být opodstatněné: ve světě, kde každý sleduje každého a každý má na vše názor, je taková upřímnost nebezpečná. Nezáleží na tom o jak malou či obskurní komunitu se jedná, vždy se totiž může totiž najít nějaký reportér či znuděný občan, který o vás začne zjišťovat informace a psát, což znamená nežádoucí pozornost z vnějšku. Upřímnost znamená jednat v souladu se svým přesvědčením. Když se ovšem neshoduje s přesvědčením většiny, pak může vaše upřímnost demokratickým masám připadnout nemorální – nebo dokonce jako zlo.

Stejný příběh se opakoval i při vstupu Invicta do Libertariánské strany. Adrian Wyllie zde převzal místo Jamese Wassermana coby bázlivého omezovače organizačního ducha, který ve snaze být stravitelnější pro veřejnost převrátil revoluční duch Rothbarda, Nozicka, Randové a Miseseho (kteří zde nahradili Crowleyho). Wyllie Augustovi řekl, že jeho výroky jsou „děsivé“ a že mu „z nich běhá mráz po zádech“. Proč by ale neměly být děsivé? Podobně jako u Dalího a Picassa není Invictova upřímnost široké veřejnosti jen nepřátelská, ale letmému pozorovateli se jeví jako nepokryté šílenství. V multikulturní masové demokracii je totiž cestou přežití Korupce, což platí i v náboženství, ale především pak v politice.

Na první pohled to vlastně není kdovíjak nový příběh. Každý z nás si uvědomuje korumpující vliv celého procesu na ty, kdo vstoupili do otráveného světa politiky, pokud tedy sami nebyli prostoupení jedem, už když tam vstupovali. Jsme nadšení, když uvěříme, že jsme našli někoho, kdo je nezkorumpovatelný – někoho jako Bernie Sanders – a když jsou naše naděje nevyhnutelně udušeny, buď kvůli jejich selhání, nebo prozřením, že jejich čisté úmysly nepřežily kolizi s realitou, jen si povzdychneme a jdeme dál. Kandidát se pokaždé ohne ve vichru, nebo je zlomen jeho silou. Hodně štěstí příště, snad někdo další zvládne to, co nedokázal nikdo jiný před ním. Možná to bude „božský císař Trump“...

*Americký právník, aktivista a politik
Augustus Sol Invictus*

Invictem navrhované novátorské řešení zní: plevel je nutné vypálit, aby na jeho místě mohla vzejít nová úroda.

Ani toto poměrně jednoduché řešení samozřejmě není tak docela nové, přinejmenším ne na americké půdě. Jeffersonův slavný, byť poněkud nadsazený citát o potřebě revoluce každých několik desetiletí, aby věci řádně fungovaly, ukazuje vážně míněné odhodlání Američanů držet naši vládu na uzdě a dokonce ji jednou za čas obměnit. Každý vlastenec dokáže z paměti citovat, že „strom svobody je občas nutné zalít krví patriotů a tyranů.“ Netřeba říkat, že plevel samotný s takovými opatřeními nesouhlasí. „Bažina“, jak se mu začalo říkat, to vidí jinak: revoluční opatření jsou škodlivá a zbytečná – „jsou hrozbou pro naši demokracii“, jak papouškují mediální hlásné trouby.

Invictus je zatím poslední z dlouhé řady neúspěšných moderních amerických revolucionářů, kam lze počítat i Barryho Goldwatera nebo Rona Paula. Kniha *Set the World on Fire* však selhání Paulovy kampaně využívá k ilustraci povahy plevelu v akci: bažina jedná jako organismus. Ron Paul kladl důraz na problém Federálního rezervního systému, intervenční zahraniční politiku, takže minul to skutečně nejdůležitější, tedy mechanismus, integrovaný do našeho občanského a hospodářského systému, který funguje jako pojistka proti jakékoliv možnosti revoluční obrody, již Otcové zakladatelé považovali za rozhodující pro zachování naší republiky (protože o „naši demokracii“ se skutečně nejedná). V opačném případě množí se neproduktivní rentiéři a jiní parazité časem dosáhnou kritického množství a jejich plíživé omezování svobody vede až k nefalšované dystopii.

K tomu, aby republika fungovala, musí být řízena skutečnými lidmi. Na druhé straně ale takoví politici v multikulturní demokracii nevyhnutelně nemohou kvůli nekonzistentním standardům vykazovat všeobecnou přitažlivost. Nekonzistentní měřítko dokonalosti odměňují jen lháře, pro které se pravdomluvnost stává hrozbou. Opravdoví lidé, dokonce i lidé morální, mají totiž „hrany“. V masové multikulturní demokracii bude autentická osobnost napadána jenom proto, že je vystavena záplavě nesourodých skupin. Většina lidí se tak nevyhnutelně dostane do konfliktu s jejich estetickými či politickými názory, protože pouze lhář může být zároveň chápán jako vzor ctnosti spoustou nesourodých skupin s odlišnými standardy toho, co je dobré. Výsledkem je tedy podkopání integrity samotné, což se velmi rychle stalo nedílnou součástí americké politiky.

Augustus Invictus je skutečný člověk s řekněme „ostře řezanými“ osobnostními rysy a bylo by asi těžké najít člověka, který by se neurazil nad něčím z toho, co tento muž někdy řekl nebo udělal. Příběh jeho roztržek s floridskými libertariány, hnutím Antifa, jeho někdejší náboženským řádem i s politickým systémem jako takovým ukazuje i další skutečné lidi, ovšem s konvenčnějším pojetím morálky. *Set the World on Fire* vypráví příběh s nebývalou otevřeností a častokrát i Invictově škodě. Tato otevřenost podle všeho chyběla v předchozích příbězích samozvaných revolucionářů a je pro knihu zásadní. Jestliže moc systému nad vámi spočívá v jeho možnosti odhalit před celým světem vaše „pravé já“ a jen určitá nevelká část světa je připravena ocenit jakékoliv autentické já, pak se o žádné autenticitě vlastně ani mluvit nedá, ať už v politice nebo jinde. Naprostá otevřenost sice toho jejich kouzlo umí zlomit, rozhodně však není zadarmo.

Tento systém Invictus popisuje ve svém příběhu. Kniha může být užitečná i potenciálním uchazečům o úřad či víkendovým válečníkům proti politické „Bažině“. Bohužel je velmi nepravděpodobné, že by si veřejnost uvědomila faktický válečný stav, dokud válka zůstane jen „studená“. Pak už ovšem dost možná budou Invictovy lekce jen málo užitečné. Zda bude mít Amerika sílu oddělit zrna od plev, zůstává nejisté, najdou se totiž důvody pro optimismus i pro pesimismus zároveň. Pokud je ale kniha *Set the World on Fire* zvěstovatelem věcí příštích, čeká nás ještě hodně zajímavá „jízda“.

Překlad E.X.

Recenze C. B. Robertsona **Weed-Burning** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 29. srpna 2018.